

שיחת השבוע

חב"ד | צעירי אגודת חב"ד
 712 סניפים, בתי חב"ד, ברחבי הארץ

לא לפחד מהקדושה

מדוע יש יהודים יראי שמיים המתרחקים מפירות שיש בהם 'קדושת שביעית'? האומנם ראוי לברוח מדבר שיש בו קדושה?

העדפת פירות שביעית. זכות מיוחדת אחת לשבע שנים

אנחנו עומדים עכשיו בשליש האחרון של שנת השמיטה, וזה הזמן שבו מבשלים פירות הקיץ, שחנטו וגדלו בשנה זו. בחנויות השמיטה אפשר לראות שלטים המודיעים אילו פירות הם ב'קדושת שביעית' ולצידם אפשר למצוא פירות מחו"ל, שאין בהם קדושה.

כאן נוצרת תופעה שראוי להרהר בה מעט: יש יהודים יראי שמיים המתרחקים מפירות שיש בהם 'קדושת שביעית'. לפעמים הם מעדיפים לשלם יותר, ובלבד שלא 'להסתבך', כלשונם, עם ההלכות הכרוכות בפירות שיש בהם קדושה. ואתה עומד ותוהה, האומנם כך ראוי לנהוג? לברוח מדבר שיש בו קדושה?

זו הזדמנות

אין ספק שההתנהגות עם פירות שיש בהם 'קדושת שביעית' מחייבת הקפדה על כמה וכמה דברים. קל יותר להעדיף פירות שאין בהם קדושה. אבל האומנם יהודי ירא שמיים אמור לחפש את מה שקל ונוח יותר, או להפך, לחפש את הקדושה ואת הזכות לקיים את ציווי התורה המיוחדים לשנת השמיטה?

יש דעה (של הרמב"ן) שכאשר יהודי אוכל פירות שביעית הוא מקיים את ציווי התורה 'וְהִיְתָה שִׁבְתְּ הָאָרֶץ לְכֶם לְאֶכְלָה'. אמנם ההכרעה ההלכתית אינה כדעה זו, אבל יהודי המהדר במצוות שואף לצאת גם ידי חובת דעות שלא נתקבלו למעשה. וגם אם אין זו מצווה ממש, ברור שאכילת פירות שביעית היא דבר נעלה.

ובאשר לצורך ללמוד את ההלכות ולנהוג כראוי בפירות ובשאריות – אדרבה, זו הזדמנות שניתנת לנו פעם בשבע שנים ללמוד ולקיים עוד ציוויים בתורה. למה לא להנחיל זאת לבני הבית, ולבטא בכך את החיבה לתורתנו ולמצוותיה!

גם שמירת שבת כהלכתה והקפדה על כשרות

מהודרת כרוכות באינוחות ובידיעת הלכות 'סבוכות'. והלוא יהודי ירא שמיים מקבל עליו זאת כשמחה ורואה זכות לעצמו לבחור בקושי, ובלבד לקיים את רצון הבורא ולהתקרב אליו יותר. מדוע שונים הדברים בפירות שביעית? האם מפני שמצווה זו ניתנת לנו אחת לשבע שנים בלבד?

ובואו נחשוב על המגדלים. הלוא נוצר כאן מצב אבסורדי: בעלי מטעים מקבלים עליהם לשמור שמיטה כהלכתה, נוהגים בעצים ובקטסיף עליפי כל ההוראות שהם מקבלים מבית הדין; ואז כשהפירות יוצאים לשיווק, מתברר שדווקא יהודים יראי שמיים מושכים את ידיהם מלאכול אותם.

ציפייה לקדושה

כדאי לתת את הדעת על עוד היבט. הלוא כולנו מצפים ומתפללים לביאת משיח צדקנו ולבניין בית המקדש במהרה בימינו. אחד הדברים שיחזרו בגאולה היא שמירת דיני הטומאה והטהרה, שכיום איננו מקיימים. זה קצת קשה ומורכב יותר מהצורך לנהוג זהירות בפירות שביעית...

שנת השמיטה היא הזדמנות בעבורנו לבטא את תשוקתנו לתוספת קדושה. בהעדפת פירות שביעית אנחנו כאילו אומרים לקב"ה שרצוננו לקיים את כל דיני התורה "כמצוות רצונך", ושאנו מוכנים ומצפים לקיום דיני הטומאה והטהרה בשלמותם, בקרוב ממש.

ספרים חדשים

■ תורת מנחם עז

שיחות הרבי מליובאוויטש בהוצאת קה"ת

שיחות ומאמרי חסידות שנאמרו ברבע האחרון של שנת תשל"ד. 630 עמ'. טל' 03-9606018.

■ להבין ולהשכיל ב

מאת הרב יואל כהן בהוצאת מעיינות

ביאורים על ארבעה ממאמרי החסידות המעמיקים של הרבי מליובאוויטש, מתוך שיעוריו של ה'חזור', הרב יואל כהן. 548 עמ'. טל' 052-7686318.

■ מעינים של אבות

מאת הרב מרדכי וייס בהוצאת המחבר

מאוצרות החפץ חיים על פרקי אבות. בסוף הספר מוגש החלק 'מי האיש', עובדות וסיפורים על החפץ חיים. 250 עמ'. טל' 03-6474892.

■ שלהבתי

מאת ישי אביעזר בהוצאת ספריית חוה

חלק א, על פרשיות ספרי בראשית ושמות. הספר נוגע בנקודות חשובות בפרשה ומעורר מחשבות. 408 עמ'. טל' 054-5503377.

זמני השבוע

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע	אילת	ניו יורק
19:01	19:27	19:18	19:25	19:20	20:08
20:26	20:29	20:30	20:26	20:20	21:17

פרקי אבות: פרק א

שבת ישראל, קדם והומנים

לודגיש טעם יהודי KEDEM

עבודת צוות של משה ואהרן

הפרשה נפתחת בציווי הקב"ה אל משה שיצווה את אהרן כיצד להדליק את מנורת המקדש. אמנם משה רבנו קיבל מהקב"ה את כל ענייני התורה ומסרם לבני ישראל, אבל בעניין המנורה אנחנו רואים קשר מיוחד למשה, כמו שנאמר בפרשת תצווה: **"וְאֵתָהּ תִּצְוֶה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן"**, היינו שהיה צורך להביא תחילה את השמן אל משה דווקא.

כמו־כן התורה מדגישה את הקשר של הדלקת המנורה לאהרן הכהן, בהפניית הציווי אליו דווקא: **"בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת הַנֵּר"**, אף שהדלקת המנורה יכולה להיעשות על־ידי כל כוהן. יש כאן מסר שהדלקת הנרות נעשית בכוחם של משה ואהרן.

שני השושבינים

בזוהר מכונה משה 'שושבין חתן' (הקב"ה)

המזבח, המסמלת את עניין החינוך בכלל. גם בחינוכו של ילד משתלבים שני העניינים הקשורים במשה ובאהרון - הנורדת קדושה מלמעלה למטה והעלאה מלמטה למעלה.

חיבור המדליק את הנר

חינוך הילד מתחיל כהוראה בשולחן ערוך (תחילת הלכות תלמוד תורה לרבנו הזקן): **"משייתחיל לדבר, אביו מלמדו תורה ציווה לנו משה"**. בראש ובראשונה עליו לדעת שהתורה ניתנה לו מלמעלה, כאשר הקב"ה מסר את התורה למשה כדי ללמדה את בני ישראל. הילד יורש את התורה מעצם היותו יהודי, כ'מורשה' ממשה רבנו.

אבל אחרי שיסוד זה נחקק בנפשו עליו לפתח את שכלו וכישרונותיו ולהבין את ענייני התורה בכוחות שלו ומתוך המאמצים שהוא עושה, וזה עניינו של אהרון, שמעלה ומרומם את בני ישראל אל הקב"ה. החיבור הזה של משה ואהרון, קדושה שיורדת מלמעלה למטה והתעלות שבאה מלמטה, הוא היוצר את החינוך השלם ואת הדלקת אור הנשמה, **"עד שתאה שלהבת עולה מאליה"**.

(תורת מנחם, כרך ג, עמ' 109)

ואהרון 'שושבין הכלה' (כנסת ישראל). כשם שהחתונה נוצרת על־ידי שושביני החתן מוליך את החתן אל הכלה ושושבין הכלה מוליך את הכלה אל החתן, כך משה מוריד כביכול את הקדושה מלמעלה למטה, בעוד אהרון מרים ומעלה את בני ישראל למעלה.

משה עניינו תורה, שנקראת על שמו: **"זָכְרוּ תוֹרַת מֹשֶׁה עֶבְדִּי"** (מלאכי ג, כב). התורה ירדה מלמעלה למטה, וגם כרדתה למטה ובהתלבשותה בעניינים גשמיים היא נשארת בקדושתה, כדברי הגמרא (ברכות כב, א) **"מה אש אינו מקבל טומאה, אף דברי תורה אינן מקבלין טומאה"**. לעומתו, עניינו של אהרון הכהן לגלות את החיבור עם הקב"ה הטמון בכל יהודי, ולהביא זאת לידי ביטוי במחשבותיו, בדיבוריו ובמעשיו.

הכול מתחיל בחינוך

הציווי "בהעלותך את הנרות" נאמר בצמידות לפרשת הנשיאים, כפי שרש"י מבאר שחלשה דעתו של אהרון כאשר ראה את חנוכת הנשיאים, שבה לא השתתף. אמר לו הקב"ה **"חייך, שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומטיב את הנרות"**.

נמצא שהדלקת המנורה קשורה לחנוכת

אמרת השבוע

לא נביא וכן נביא

בעיר חוסט התפרצה מחלוקת בין אחד מנכבדי העיר, שהיה מחסידיו של רבי מנחם מענדל הגר מווישווה, לבין רב העיר. כל המאמצים ליישור ההדורים עלו בתוהו.

בשנת ת"ש בא הרבי עצמו לעיר חוסט, כדי להשכין שלום. הוא התארח אצל אותו חסיד, ואכן הצליח להחזיר את השלום לעיר.

בדרשתו בכית הכנסת דיבר על הצרות הפוקדות את עם ישראל בעת הזאת, ועל הצורך להתרחק ממחלוקת עד הקצה האחרון. בתוך דבריו אמר: **"אינני נביא, אבל בן נביא הנני!"** (הוא היה בנו של האהבת ישראל מוויז'ניץ).

לוח יומי ללימוד הרמב"ם
(במסלול פרק אחד, תכנתת הרבי מליובאוויטש)

ש"ק י"ב בסיון	א'	ב'
הל כלים פרק יז	פרק יח	פרק יט
ג'	ד'	ה'
פרק כ	פרק כא	פרק כב

לשמירת השיעור היומי שלחו הודעת ווטסאפ עם המילים 'רב'ם פרק אחד' למספר 058-7554144 ותקבלו את השיעור מדי יום לטלפון האישי

מן המעיין פסח שני

אף הגאולה כך

לא מצינו בתורה שום מצווה הקבועה במועד שיש לה תשלומים בזמן אחר. רק לקרבן הפסח קבעה התורה זמן שני. למה? לפי שהיו אנשים מישראל שהתאמצו והשתדלו לקיים את המצווה, שהיו מתחננים ומבקשים **"למה ניגרע!"**. אף גאולתם של ישראל תהיה כך: אם בני ישראל יתעקשו ויתאמצו בלב ונפש, הישועה תבוא.

(רבי שלמה הכהן מרדומסק)

תמיד אפשר לתקן

פסח שני מלמדנו כי לעולם לא מאוחר מדי, ותמיד אפשר לתקן. אפילו מי שהיה "טמא", או "בדרך רחוקה", ואפילו אם זה היה "לכם", מרצונו - בידו לתקן את הדבר.

(היום יום)

ואשמעה מה יצווה ה'?" אלא אדרבה, מזה יש ללמוד את גודל ענוותנותו של משה. כך אמר להם: עמדו, בכוחכם ובזכותכם, שתעמדו עימדי, אזכה לשמוע מה יצווה ה'. שאם תלכו מפה ותניחו אותי לבדי, לא יהיה בכוחי לדעת מה יצווה ה'.

(רבי אהרון מקרלין)

העצה: פה"סח

"אישיאיש כי יהיה טמא נפש או בדרך רחוקה" (במדבר ט, ז). אם יש יהודי שנכשל בחטא וטימא את נפשו, או שהוא "בדרך רחוקה" - רחוק מדרך הישר, הסיבה לכך היא **"לכם"** - שהלך אחרי תאוות ליבו. עצתו היא: **"ועשה פסח לה"** - עליו להתוודות על חטאיו ולשוב בתשובה שלמה, בכחינת 'פסח' - פה"סח.

(אור תורה)

אשרי ילוד אישה

"ויאמר אליהם משה עמדו ואשמעה מה יצווה ה' לכם" (במדבר ט, ט). כתלמיד המובטח לשמוע מפי רבו. אשרי ילוד אישה שכך מובטח, שכל זמן שהיה רוצה היה מדבר עם השכינה.

(רש"י)

בזכות הלב הנשבר

מניין היה למשה, העניו מכל אדם, הביטחון הזה? אלא אותם יהודים באו אליו בלב שבור ובהשתוקקות הנפש וזעקו: **"למה ניגרע!"**. כאשר ראה משה בשפלות רוחם ובכיסופם, היה מובטח שיבוא אליו הדיבור בזכותם, כי **"לב נשבר ונדכה אלוקים לא תבזה"**.

(רבי יחזקאל משינאוה)

בזכות העם

הייתכן שהעניו מכל האדם יאמר מילים כאלה: **"עמדו"**

ערכת התוכן של חב"ד

הגיטות, חז"ל, מדרשים, משמעויות, לקחים, הלכה, העמקה, סיפור, מידע 4 גליונות רק על פירת השבוע

הסיפורים מעוררי ההשראה שלכם, ההגות של תורת החסידות, החוויות המרגשות מבתי חב"ד והדמויות המרתקות שפותחות את הלב

או חפשו בגוגל 'מגזין נשמה' • chabad4u.org.il • 073-3943399

הוא לא יעשה כושר
במקומך,
אבל יחכה לך אחרי
עם כוס מים קרים!

נעם

בר מים
היברידי

גל אפרו לרנדום BSD

אסיקום
טכנולוגיית מים מתקדמת

מוקד הזמנות:
077-230-4757

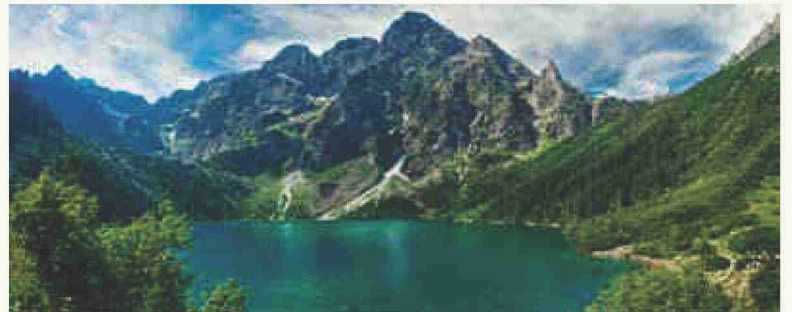
גאולה פדיה

מנחם ברוד

נבואה. בימות המשיח תופיע התגלות עצומה של רוח נבואה, שתחול לא רק על יחידי סגולה מורמים מעם, אלא על כל ישראל. כך נאמר (יזאל ג,א): "וְהָיָה אַחֲרַי כֵּן אֲשַׁפּוּךְ אֶת רוּחִי עַל כָּל בָּשָׂר, וְנִבְּאוּ בְּנֵיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם". במדרש (תנחומא סוף פרשת בהעלותך) נאמר על כך: "אמר הקב"ה: בעולם הזה יחידים נתנבאו, אבל לעולם הבא, כל ישראל נעשין נביאים".

אחרי חורבן בית המקדש הראשון, כשנגנזו הארון והלוחות, נסתלקה הנבואה מישראל. כך אומרים חז"ל (יומא ט,ב; סוטה מח,ב; תוספתא שם פרק יג,ד. סנהדרין יא,א): "משמתו נביאים האחרונים, חגי זכריה ומלאכי, נסתלקה רוח הקודש מישראל". בספר ה'עיקרים' (מאמר ג, סוף פרק יא) מבואר, שאמנם בזמן הבית השני "היו חסידים ואנשי מעשה ראויים לנבואה יותר מבבית ראשון", ואף על-פי-כן "לא היה שם נבואה, לפי שלא היה שם ארון". ב'עבודת הקודש' (חלק ד, פרק כד) מוסבר, שאף שהנביאים האחרונים נתנבאו גם אחרי גניזת הארון, זה היה "לפי שקיבלו נבואתם ועדיין האור היה מתנוצץ", ולכן הייתה נבואתם "במשלים וחדיות ולמטה ממדרגת הנביאים הראשונים".

גלות השכינה היא אפוא הסיבה להסתלקות הנבואה בזמן הגלות. לכן בגאולה, עם חזרת השכינה ובית המקדש והארון, ייפתח מחדש צינור הנבואה. המשיח עצמו יהיה נביא גדול, כדברי הרמב"ם (הלכות תשובה פרק ט, הלכה ט): "אותו המלך שיעמוד מזרע דוד, בעל חוכמה יהיה יתר משלמה, ונביא גדול הוא קרוב ממשוה רבנו". ואולם גילוי השכינה אז יהיה בעוצמה רבה כל-כך, עד שלא רק יחידים יזכו לנבואה, אלא כל אחד ואחד מישראל.

ילדים נביאים. בפסוק הנ"ל בנבואת יואל נאמר: "זְקֵנִיכֶם תְּלַמְּדוּן, בַּחֲזֵרֵיכֶם תִּזְנְוּ יִרְאוּ. וְגַם עַל הַעֲבָדִים וְעַל הַשְּׂפָחוֹת, בְּיָמֵי הַהֵמָּה, אֲשַׁפּוּךְ אֶת רוּחִי". רואים כאן הבדלי דרגות בעניין הנבואה.

הרד"ק מסביר כי גם לעתיד לבוא לא תשרה הנבואה על כל בני-האדם, ומה שנאמר "אשפוך את רוחי על כל בשר" הכוונה ל"רוח דעה והשכל" בידיעת הבורא, שהיא תשרה על כל בני-האדם. וכך הוא אומר: "לא אמר כי כולם יתנבאו, אלא 'ונבאו בניכם ובנותיכם'. ובשפיכות הרוח אמר 'על כל בשר', אבל בנבואה לא אמר 'כל' אלא 'וניבאו בניכם ובנותיכם'. ואמר: 'זקניכם', 'בחוריכם' – לא כולם". גם רבי יצחק אברכנאל סבור שהנבואה לא תהיה ככולם: "בזמן הגאולה תשוב הנבואה לחול בעם ישראל, רוצה לומר: במוכנים מהם, מה שלא היה ולא יהיה בשאר הגויים".

ואולם בתורת החסידות (המשך תער"ב כרך ב עמ' תקלו). ועוד) מבואר שרוח הנבואה תשרה על כל בני-האדם, והיא גם לא תיתפס כדבר חידוש, אלא תהיה דבר פשוט וטבעי: "לעתיד יהיה גילוי אור אין-סוף ממש, ויהיה נראה ונגלה לכול, וכמו 'ונגלה כבוד ה' וְרָאוּ כָּל בָּשָׂר'. וכמו-כן בגילוי הנבואה שיהיה לעתיד בכל אחד ואחד, וכמו שכתוב: 'אשפוך את רוחי על כל בשר וניבאו בניכם ובנותיכם וגם על העבדים והשפחות אשפוך את רוחי'. ולא כמו גילוי הנבואה בנביאים, שיש בזה כמה תנאים... מה שאין כן לעתיד יהיה גילוי הנבואה כמו דבר טבעי שיהיה גם בילדים וילדות".

חידוש ותיקון ספרי תורה יסודיים

קדושת האות

קונה ספרי תורה פסולים
(גם מיועדים לנגיזה)

זמן כלי כסף. נחירם. רישנים ועוד.

054-3175116 חיים

עוסק מורשה-

במעמקי המערה האפלה

אליי ויצאנו לדרך.

לאחר נסיעה ארוכה בשביל עפר פתלתל, עצר קרוב המשפחה את הרכב בנקודה כלשהי, וסימן באצבעו לעבר מקום המסתור.

התקרבנו למקום והבחננו בפתח מערה צר, שכדי להיכנס לתוכה יש להתכופף ולזחול על הקרקע. הודעתי לבחורים כי אני עומד להיכנס לתוך המערה ולהיפגש עם אדם אליים. ביקשתי שאם יעברו חמשיעשרה דקות ולא אצא, שיזעיקו עזרה. חששתי כי הוא ישתמש באלימות גם נגדי.

כנסתי למערה וראיתי את הבעל. מראהו היה מבהיל. שערו מגודל, בגדיו מוזנחים ומלוכלכים, מדיפים ריח לא נעים. אבל הצלחתי לדבר איתו וקיבלתי ממנו הסכמה למתן הגט.

מייד דאגתי ששלושה דיינים יתאספו בבית הדין ויכתבו את הגט, וישלחו אותו אליי. הוריתי לבעל למסור אותו לשליח שמינתה האישה. הבעל עשה כפי שנתבקש, ואנחנו עזבנו את המקום.

זמן קצר אחר-כך קיבלתי שיחת טלפון מהבעל ובה הודיע כי הוא מתחרט ואינו מסכים כי הגט יימסר לידי האישה. השבתי לו כי הגט כבר נמסר לשליח שמינתה האישה, וברגע מסירתו חלו הגירושים. כך שוחררה האישה מכבלי עגנותיה.

"עליך לדעת", סיים האדמו"ר את סיפורו לעסקן, "כי כשנכנסתי למערה רעדתי מפחד. לא ידעתי

את מי אפגוש במקום הזה. זחלתי על העפר באימה, וכאשר הרמתי את עיניי נפלו עליי פחד וחרדה ממראה האיש שעמד מולי.

"גם השיחה עימו לא הייתה קלה. בתחילה שאג עליי כי לעולם לא יסכים לתת גט לאשתו. בשלב מסוים לא האמנתי שאצא חי ושלם מהמערה. אך על אף הכול עשיתי זאת, כדי לעזור לבת ישראל להיחלץ ממצבה הקשה.

"גם אתה חייב לקבל עליך את המשימה. זה הדבר הנכון לעשות בעבור הכלל, גם במחיר של יתור והקרבה אישית מצידיך."

(על-פי 'שארית יעקב')

שהיה מיודד עם האישה. חשתי כי בידי המפתחות שויבילו אל מקום מסתור.

קראתי לו ודרשתי ממנו בכל התוקף כי יגלה לי היכן הבעל מסתתר, ואולם הלה טען בנחישות כי אין לו שום קצה חוט שיעזור לאתר את מקום המסתור.

לא הרפיתי. על אף הבהרותיו הנחרצות הוספתי ללחוץ עליו, ואף איימתי עליו כי סירובו לא יביא

"האדמו"ר קורא לך בדחופות", הודיע הגבאי לעסקן המופתע. בתוך החדר שמע העסקן מרבי יעקב-ישכר-בער רוזנבוים, האדמו"ר מנדבורנה, כי הוא מטיל עליו משימה ציבורית חשובה, הדרשת השקעה והשתדלות חריגה.

העסקן שמע את הדברים וניסה להתחמק. המשימה הייתה נראית בעיניו קשה ותובענית. "אספר לך סיפור אשר אירע עימי", אמר לו האדמו"ר והחל לספר:

הדבר אירע לפני שנים עם אברך, שעוד בהיותו ילד הקסים את כל רואיו ונועד לגדולות. בבחירתו התמיד בלימודיו. הוא נבחן על מסכתות שלמות בתלמוד, וכתב בעצמו חידושי תורה.

בבוא העת הוצעה לו כלה כלילת המעלות, ממשפחה טובה. השניים נישאו, אך הכלה לא רוותה נחת מבעלה. התברר כי האישה נוטה לכעוס, וכאשר כעסו גובר עליו הוא מתנהג באלימות.

עם השנים החמיר המצב. גם ילדיו הקטנים סבלו מנחת זרועו. התפרצויות הכעס של הבעל הקשו עליו לתפקד גם בתחומי חיים אחרים, ותסכוליו הזינו עוד יותר את כעסו, עד שמצבו הנפשי התערער.

האישה לא יכלה לשאת את המצב ודרשה כי ייתן לה גט.

הבעל סירב בכל תוקף. יום אחד גילתה האישה כי בעלה נעלם. בני המשפחה וידידים פתחו בחיפושים אחריו. גם המשטרה ניסתה לאתר. אך כל המאמצים העלו חרס.

החודשים נקפו והבעל לא נמצא. האישה שקיוותה כי תזכה לקבל גט ולכנות לעצמה חיים חדשים, נותרה עגונה. גם העסקנים שטיפלו בעניין חשבו להרים ידיים.

כמוצא אחרון החליטו לפנות אליי. כנסתי מייד לעובי הקורה. זימנתי אליי את כל מי שהיה מיודד עם הבעל, או ראה אותו בטרם נעלם. לאחר בירורים רבים איתרתי קרוב משפחה רחוק,

"הודעתי לבחורים כי אני עומד להיכנס לתוך המערה ולהיפגש עם אדם אליים. ביקשתי שאם יעברו חמשיעשרה דקות ולא אצא, שיזעיקו עזרה"

האדמו"ר מנדבורנה בחדרו של הרבי מליובאוויטש

לו ברכה. ואולם כשראיתי שהוא לא זז מעמדתי, לא נותרה לי ברירה ושילחתי אותו מפניי.

אינני יודע מדוע, אך למחרת בבוקר התייצב אותו אדם בחדרי ואמר בתחינה כי הוא יודע היכן מסתתר אותו ברנש. "הבא אותו אליי מייד!", אמרתי.

כעבור כמה שעות חזר האיש. "אינני יכול להביא את הבעל לכאן, אך אני מוכן לקחת את רבנו למקום שבו הוא מסתתר."

ציוויתי מייד לקרוא לאישה וביקשתי ממנה למנות את אחד הבחורים לשליח לקבלת הגט בעבורה. ביקשתי מעוד שני בחורים להתלוות

שבוע הספר באוצר החכמה 30% הנחה

לצמחה

שיעורים משיבי נפש

ללמוד ולהתרומם עם
ר' יואב

הצטרפו
לשמיעת שיעורי המרצה החסידי

הרב יואב יוסף אקריש

0747-96-40-30

הקו שמחבר אותך לנשמה

מרכזים ורבנים נוספים בקו:

הרב ברוך וילהלם, הרב שבתי סלביצקי,
הרב אשר פרקש

דרכות הנביל מהסדר
תורה ר' חיים יעקב בן פיגא ורעייתו רות יטב בת נחל
לעבאמיטש ולחסת בל יצירה

לנרבה ותצלחה בכל הנתיבים במחשבת וברוחניות
מחנך בן אמת איתנה לאורך ימים ושנים טובים

רציתי לשאול

עם הרב מנחם מענדל גלזובסקי,
רב קהילת חב"ד ומרכז העיר רחובות וסגן מזכיר בי"ד רבני חב"ד

במריבה משפחתית, לדעתי אחד הצדדים אינו צודק. להתערב או לעמוד מהצד ולהישאר ביחסים טובים עם כולם?

אם בן משפחה רואה מצב המחייב התערבות, אכן אל לו לעמוד מנגד. עליו לדעת שעצם העובדה שמצב זה הגיע לידיעתו, הרי זה בהשגחה עליונה, כדי שיפעל לתיקון הדבר. אבל לא בהכרח הוא עצמו צריך לטפל בזה ישירות. עליו למצוא דרך חכמה להכניס לתמונה גורם שיוכל ליישב את הסכסוך ולהשקין שלום.

בכלל, ביחסים בתוך המשפחה אי אפשר לקבוע כללים. הדברים משתנים מאוד על-פי הנסיבות. ראוי להתייעץ עם רב שיש לו ניסיון ומומחיות בעניינים כאלה, ולחשוב יחד על הפתרון הטוב ביותר.

הדברים האלה נכונים גם בסכסוך בתוך הקהילה. ידוע לי על מצבים שבהם הרבי מליובאוויטש יעץ לרב הקהילה שלא להתערב בסכסוך, אלא להעבירו לרב שאינו מתוך הקהילה, לתועלת העניין.

אחד הדברים המאפיינים את העם היהודי מאז ומעולם הוא אכפתיות. כשיהודי רואה אדם השרוי בצרה, או שנעשה עוול לזולת, אין הוא אומר 'זה לא ענייני', אלא מנסה לעזור לנזקק ולמותקף. התורה גם מצווה אותנו: "לא תעמד על דם רֵעֶךָ" (ויקרא יט, טז).

ועם זה, גם בהצלה כפשוטה, למשל כשאדם טובע בים סוער, לא נכון יהיה לקפוץ למים כשיש סכנה גדולה שהמציל עצמו יטבע. גם בהתערבות למען הזולת צריך לוודא שההתערבות תביא תועלת ולא תצית תבערה גדולה יותר.

במיוחד יש להיזהר בכך בחיכוכים בתוך המשפחה. כאן ההתערבות מצד בן משפחה עלולה שלא להועיל כלל, ולהפך, להעמיק את המריבה. בקרב בני משפחה יש מעורבות רגשית גדולה, ולכן דברים יכולים להתפרש לכל מיני כיוונים ולגרום נזק.

הלכה למעשה

הרב יוסף גינזבורג
רב אזורי, עומר

פתיחת הארון

שאלה: האם יש זכות וסגולה מיוחדות בפתיחת ארון הקודש להוצאת ספר תורה?

ההיכל נזכרת בספר 'כל בו' מימי הראשונים ובסידורי האריז"ל. יש דמיון בין נסיעת הארון לפני מחנה ישראל כמדבר להולכת ספר התורה כיום.

החיד"א כתב: "מי שנכנסה אשתו לחודש תשיעי לעיבורה, עושה בחודש ההוא מצוות פתיחת ההיכל [סגולה ללידה קלה], והוא מנהג יפה, ויש לו סמך על-פי הסוד". הרבי מליובאוויטש יעץ כך לאנשים פרטיים (ולעשות זאת "ללא בליטות"), אך מחק עניין זה מרשימת 'מנהגי חב"ד בענייני הריון, לידה וכו', וכנראה אין זו הוראה כללית.

אין הכרח שהמוציא יהיה גם המכניס. ויש מקומות שנהגו לחלק זאת לשני בני אדם, משום "ברוב עם - הדרת מלך".

מקורות: זוהר ויקהל רוא. שו"ע זוהר סי קלד סי"ק אי"ד. פסקי תשובות סי קלה הע"ג, וסי קמז סי"ק ב, ושי"ב. שבח הברית עמ' 29.

תשובה: כשמולכים את ספר התורה לקריאתו בציבור, יש ללוותו (לפחות במבט) ולעמוד לכבודו, להרכין ראש מולו, והעיקר - להאזין היטב לקריאה בו.

כתבו הפוסקים שיש בהוצאה ובהכנסה סודות גדולים והן סגולה לכמה עניינים, שאז נפתחים שערי שמיים, ומתעוררת למעלה אהבת ה' לעם ישראל. לכן אומרים בפתיחת ההיכל את הבקשה 'ברוך שמה', כדברי רבי שמעון ברי-יוחאי בספר הזוהר. יש שכתבו לאומרה בשבת כלכד, אבל המנהג הרווח הוא לאומרה תמיד, וכן הוא בסידור אדמו"ר הזקן.

אמירת הפסוקים 'ויהי בנסוע' בפתיחת

דבר התורה שלי

לא אבוד לך

זוכרים את פסח שני?

פסח שני הוא ב"ד בא"ר, אבל הצווי על כך נאמר בפרשת בהעלותך. מי שלא היה יכול להקריב את קרבן הפסח בזמן, ב"ד בניסן, יכל להשלים זאת חודש אחר-כך, ב"ד בא"ר.

מי, למשל? אנשים שהיו טמאים טמאת מת, או שהיו בדרך רחוקה.

מה הפונה בדרך רחוקה? רש"י אומר דבר מפתיע: לא רק מי שנתקע בפקק בדרך לירושלים, אלא אפילו מי שהיה בירושלים, מחוץ לבית המקדש, ובזדון לא בא לבית המקדש להקריב את הקרבן – גם הוא רשאי להקריב את קרבן הפסח בפסח שני.

נשאלת השאלה, מדוע?! הלא הוא החמיץ את המצוה בכזונה!

והנה דבר מפתיע עוד יותר: גם מי שהיה בתוך העזרה בבית המקדש והחליט שלא להקריב את קרבן הפסח בזמן – מאפשרים לו לחזור בתשובה ולהביא קרבן בפסח שני.

זה נראה לא הוגן. הלא הוא חטא בכזונה! מה פתאום נותנים לו הזדמנות לתקן?

אלא שזה הדבר המיוחד והמפלא שהקדוש-ברוך הוא נתן לנו בפסח שני. לא רק חטאים שנעשו בשוגג אפשר לתקן; אפילו מעשה שנעשה בזדון אפשר לכפר עליו. תמיד אפשר לתקן! שום דבר אינו אבוד!

גם בגאולה הקרובה, עלי-ידי משיח צדקנו, לא יהיה שום יהודי שישאר בגלות. אפילו אם יהיה מישוה שלא ירצה להגאול – הקדוש-ברוך הוא יגאל גם אותו. ושנוכח לזה בקרוב ממש!

(על-פי לקוטי שיחות, כרך ח, עמ' 61)

תקציר: סבא קורא להפתעתו בעתון של ורשה כי בתם שנות מאסר ארפות, שבים השלושה לפעילות מלאה, חוטפים את מנהלו הקשיש של המוזאון ואת נהג המונית סטפן, ונעלמים ושללם בידם: מעילו הבלי של סטפן.

בקר לא נעים

חולף בדיוק באתו קצב של הזמן בירושלים, ולכן, אמרתי בלבי, גם אותם שלושה גברתנים של פעם היום אינם אלא שלושה ישישים בלתי-מסכנים, בדיוק פמוני, להבדיל... המחשבה הזאת הגיעה אותי בשנים האחרונות. אפשר לומר שבזכות המחשבה הזאת כמעט הפסקתי לדאג לשלום החנכיה. אפילו העזתי, לראשונה זה שנים, להוציא אותה ממחבואה במגרה, ולהניחה במקום המכבד הראוי לה, בוטרינה שבפסלון. זו היתה טעות קשה..."

"לא הבנתי", הקשה קובי, "למה רק 'כמעט' נרגעת, למה לא לגמרי?", וסבא נאנח. "נו, אתם הרי נכדים חכמים, לא? אז אתם יכולים לנחש לבד את התשובה. הרי אם ממשיכים בהשואה הזו בין ורשה לירושלים, אז אם בירושלים נולדים ילדים ונכדים, מסתבר שרק גם בורשה..."

...

"אתה מתכוון לומר, סבא", רעד קולו של שמואל, "שלאותם שלושה פורצים יש ילדים שמוסיפים לחפש את החנכיה?"

"בדיוק כן", ענה סבא בקול קודר. "אלא שלצערי, עכבה זו התבררה לי טיפ-טפה מאחר מדי... האמת היא שאלו חדשות טריות למדי. זה היה לפני כחמש בוסה הכל. בחוץ חם קיצי מהביל, ואני שומע דפיקות בדלת. מי זה? אני שואל, ונענה בשאלה: 'אפשר עזרה?'"

"נו, בן-אדם מבקש עזרה – לא אפתח? נכנס גבר צעיר ומספר שהוא הנהג של אוטו שחונה בחוץ והתחמם. אם אפשר רק למלא בקבוק

מים. למה לא. הפרצוף שלו נראה לי מפר קצת מאיפשהו. לא זוכר מאיפה. הוא הודה בנימוס, ואז נפל מבטו על החנכיה שבבוטרינה..."

"לבי החסיר פעימה. ראיתי שהאיש אינו מצליח להסיר את מבטו מן החנכיה, וממש לא אהבתי זאת. 'זו החנכיה שלך?', שאל פתאום בקול משנה..."

המשך יבוא

"אני היחיד בעולם שידיעתי מדוע לקחו הפורצים מסטפן המסכן את מעילו", המשיך סבא, "ואתם יכולים לתאר לעצמכם עד כמה אותן כותרות בעתונות הפולנית הסעירו את רוחי. הייתי מתקשה להרדם בלילות, וסבתא מלכה היתה מנסה להרגיע אותי ולהוציא לי מהראש את הדאגות חסרות הבסיס הללו, כפי שהיא כנתה אותן. 'אין להם שום סכוי לגלות היכן נמצא אותו יחיאל, הנער ששמו רקום על המעיל; הרי זה כמו לחפש מחט בצרמת שחת', חזרה וטענה. אבל אני הרגשתי כאלו רוחו השתרה של ז'אן המת מוסיפה לרדף אחרי החנכיה שלנו, באמצעות נכדיו חסרי המעצורים". סבא חיד חינך קטן. "למדתי פעם כי כוחות הטמאה משתוקקים תמיד לצוד ברשתם דברי קדשה דוקא, כדי לינק מהם את כוחם. לפי הכלל הזה, נראה שהחנכיה הזו קדושה באופן בלתי-רגיל..."

"בשבעות שלאחר מכן הוספתי לעקב בלהיטות

אחרי כותרות העתונים של ורשה, אבל הפרשה ירדה מסדר היום. גם אני חזרתי לשגרת החיים, וגם מנוחת נפשי חזרה אלי כמעט לגמרי. בסתר לבי עוד קננה חרדה סמויה לשלום חנכיתי.

"מאז חלפו עוד עשרות שנים. נולד לנו אבא שלך, ואחרי עוד הרבה שנים נולדתם אתם, ואני – הנער הצעיר מורשה – הפכתי להיות סבא יחיאל. מתוך הפסיון שלי ידיעתי שהזמן בורשה

מה רבו מעשיהו הי

הכונו לנחיתת השלול

אנייה שטטה בים. הכל רגוע. ופתאום נוחת עליה ענן של מאות אלפי צפורים. הי, מה קורה כאן?

עוד ועוד צפורים נוחתות על האנייה. היא כבר אינה יכולה לשאת את כבד משקלן ומתחילה לשקע, עד שהיא טובעת!

דווחים על ארועים כאלה מופיעים בכתבים עתיקים. הצפורים שנחתו על האנייה היו שלולים. כן, אותו עוף קטן ושמנמן שבני ישראל אכלו במדבר, כפי שמשפך בפרשת השבוע.

השלול הוא העוף הקטן ביותר במשפחת התרנגוליים. ארכו הממצע כשמונה עשר סנטימטרים, ומשקלו כמאה וחמשים גרם בלבד.

השלול הוא עוף גונד. בקיץ הוא חי בארצות אירופה הקרירות יותר, ואלו לקראת החורף יוצא למסע לארצות אפריקה ואסיה, שבהן חם יותר. להקות השלול מגיעות לחופי טורקיה, ובמסע אחד חוצות את הים התיכון ונוחתות בחופי ארץ ישראל, מצרים וצפון אפריקה.

המסע הזה מעייף מאוד את הצפורים הקטנות. הן צריכות לעוף ברצף כעשר שעות מעל הים. לכן יש מקרים שהעופות התשושים נוחתים על אנייה. כשהם מגיעים לחוף הם עיפים מאוד, ולכן קל ללכד אותם.

בעבר נצודו השלולים במספרים גדולים. הצידים נהגו למתח רשתות באזורי הנחיתה שלהם בחוף. את הרשתות הסתירו מאחורי שיחים יבשים. צפורי השלול היו משכנעות שהן יכולות להסתתר מתחתיהם ונלכדו.

כיום ציד השלול אסור בחק, כדי שלא להכחיד את המין. כמעט אין מגדלים שלו לצרכי מאכל. ואולם ביצי שלו נמכרות במעדניות והן יקרות למדי.

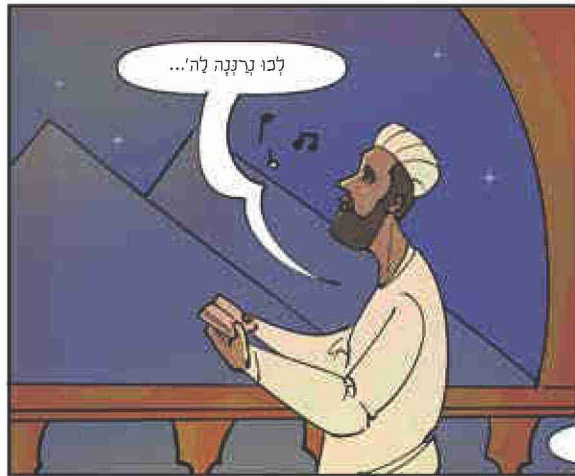
שובת שלום קהילי

דניאל גורדון
איור: הני פנט

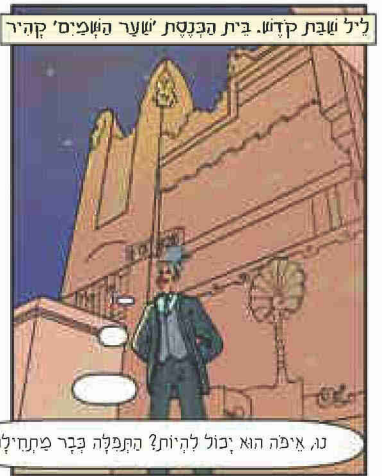
22

תקציר: להפתעתו הרבה, המושל מסרב לקחת את חפצי 'המקצה' מר' יוסף לוי חגיז ובמקום זאת דואג לבק שהוא יגיע לחזרו במלון עוד טרם בניסת השלבת.

לכו ערננה לה...

ליל שבת קדוש. בית הכנסת 'שער השמים' קהיר

נו, איפה הוא יכול להיות? התפלה כבר פתחילה!

"בי אשכרה שלבת קיל יאמרני"

איזה אשר. זבית! יאמרתי על השבת ולא חללתי אותה חלילה. אז מה אם אבדתי בסוף ב"ה עמדת בניסון. אני חוש סמוק עצום ומודה לקב"ה על הכל.

לא הלכתי להתפלל בבית הכנסת, כדי שדלברשטיין לא ישאל אותי ואאלץ להסביר לו מה קרה אחרי שהוא נעלם. אני רוצה לעסוק בדברי חל בשבת

חגיז, איפה היית? כל השבת אני מחפש אותך!

למחרת. מוצאי שבת קדוש

"מה קיל ישועתי אבטח ולא אפחד"

"אל תשאל מה צחי עשה היום; זה לשון הרע", אמר אבי. ובכן, אמנם אבי לא דבר לשון הרע, אבל נכשל באבק לשון הרע. כי הוא רמוז שצחי עשה דבר שלילי, אף שלא פירט בדיוק מה עשה. גם זה אסור!

הלכה בשבוע

שלמה אוהב את השָּׁלוֹ חי

ביצי השלו משתלבות להפליא בנוף המדברי

כי כשהוא רובץ על הקרקע הוא נראה כמו שיח מדברי קטן. גם הביצים שלו משתלבות להפליא עם הנוף המדברי וקשה להבחין בהן. כנפיו הקטנות אינן מותאמות לנדידה ארוכה, כמו החסידה למשל, ולכן הוא מתעייף מאוד בחציית הים התיכון, ונוחת בחוף כשהוא תשוש לגמרי, ואז אפשר פשוט לבוא ולאסוף את העופות.

ההתאמה המושלמת

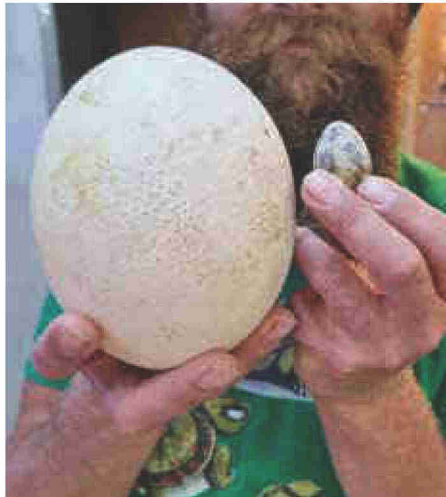
שלמה מספר שכיום "אנשים מגדלים את השלו בעיקר כחיית מחמד, כי לא כדאי כלכלית לגדל את העוף הקטן למאכל. בחווה שלנו אנחנו מגדלים מעט שלוים, ואחרי תקופת דגירה מוצלחות יש לנו לפעמים חמישים עופות".

שלמה מוקסם מההתבוננות בבעלי-החיים שהוא מגדל: "כמעט בכל מין אפשר למצוא את החיבור היהודי. למשל, שמונת השרצים המוזכרים בתורה, מין הארבה שבו היכה הקב"ה את מצרים, או סוגי הקרניים שמהן אפשר לייצר את השופר. וכמוכן, הבהמות והחיות הכשרות. אפשר לראות בכל יצור את ההתאמה המושלמת לסביבתו הטבעית ולתנאי חייו, וזה גורם לך שוב ושוב להכריז בהתפעלות: מה רבו מעשיך ה', כולם בחוכמה עשית".

שלמה הורוביץ והשלו. גידול כחיית מחמד

"התורה מתארת לנו במדויק את אורח חייו של השלו, כפי שאנחנו יודעים בימינו לאור מחקרים רבים"

ביצת שלו מול ביצת יען

ותר ממאה מינים של בעלי-חיים מגדל שלמה-דינאל הורוביץ בחווה שלו, שדה בר, ליד היישוב נוקדים, בצפון הרי יהודה. על כל יצור ייתן לכם הרצאה מקיפה; מאורחות חייו, מגוון המינים שלו על פני כדור הארץ, ועד הקשר היהודי, אם יש. אחד מבעלי-החיים ששלמה אוהב במיוחד לספר עליו למבקרים הוא השָּׁלוֹ, העוף שבני ישראל אכלו במדבר.

שלמה אוחז את השלו בידי המלטפות ויורה מידע ראשוני: "השלו הוא ממשפחת הפסיונים. השָּׁלוֹים חיים בעיקר באזורים מדבריים ויבשים. יש כמה מינים בולטים, ובהם: השלו הסיני והשלו היפני. בארץ ישראל אנחנו רואים את השלו הנודד, שבא אלינו מאירופה".

חיפוש יצורים בשיחים

בעודנו מדברים על העוף המסקרן הזה, שתיכף נשוב אליו, אפשר לשמוע ברקע את ההרמוניה של בעלי-החיים בחווה, ורבים הם. איך הגיע שלמה (38) להקמת חווה גדולה כזאת, מיניספארי? "נכנסתי לעולם החי כשהייתי בן ארבע", הוא מתייך. "תפסתי ג'וק ואמרת לי אימא שלכדתי פרפר. משם הכול היסטוריה".

מיום שעמד שלמה על דעתו הוא מחובר לבעלי-חיים. "כשהילדים בבית הספר שיחקו כדורגל, אני הלכתי לחפש יצורים חיים בשיחים. אהבתי בעלי-חיים ולא חששתי לגדל גם עקרבים, מהזנים הלא-מסוכנים. הוריי הבינו במהרה שאני מקרה אבוד", הוא צוחק.

תיאור מדויק

בחוות החיות שלו הוא מקבל קבוצות מבקרים, מדריך, מספר, משתף, ממחיש. "אני משתדל להכניס את הנקודה היהודית בכל שיחה על בעלי-החיים", הוא אומר. "למשל, כשאני מספר על השלו אני מציין את העובדה שהתורה מתארת לנו במדויק את אורח חייו של העוף, כפי שאנחנו יודעים בימינו לאור מחקרים רבים".

שלמה מספר שהשלו הוא עוף מדברי, המקנן על הקרקע. צבעו מספק לו הסוואה מושלמת,

לקבלת מארז גליונות **שיחת השבוע** ישירות אליכם - הצטרפות באתר chabad4u.org.il או בטל' 053-5572770

מפסיקים להיות פרייארים!!!

בס"ד

חותכים < וחוסכים

בשביל לפרוש בכבוד

את עמלות ניהול הפנסיה ב- 80%

צריך לעשות הכל שיהיה בסדר
גפןבסד
כל העוצמת בשבילך

לחסכון צרו קשר: 077.444.7777 | basad.co.il | 051-244-4777